

Arrest

nr. 232 968 van 21 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018.

Gelet op het arrest nr. X van 24 juli 2019 waarbij de debatten worden heropend en de zaak *sine die* wordt uitgesteld.

Gelet op het arrest nr. X van 13 november 2019 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 23 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1994.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 30 september 2015. Op 6 oktober 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 juli 2017 wordt de verzoekende partij een eerste maal op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 24 augustus 2017 wordt de verzoekende partij een tweede maal op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 24 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het jaar 1372 (dit komt overeen met de periode maart 1993 – maart 1994 in de Gregoriaanse kalender). U verklaarde van Pashtou origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Karamkhel in het district Tagab van de provincie Kapisa, waar u woonde met uw vader, moeder, broers en zussen.

In het jaar 1390-1391 (dit komt overeen met de periode maart 2011 – maart 2013) bouwde u een kliniek, nl. de 'Faisal Rochtai Clinic', dichtbij Tamir Bazaar. Nadat u uw 9de jaar school vervolledigde, begon u in de apotheek van deze kliniek te werken. Er werkte eveneens een dokter en laborant in uw dienst.

Acht tot negen dagen voor uw vertrek kwam uw oom [P.] bij u langs met de boodschap dat de taliban wou dat u zich aansloot bij de jihad, door hun zieke en gewonde strijders te laten behandelen. Niet veel later braken er echter gevechten uit in uw regio toen een konvooi dat de Alasay basis moest bevoorraden langskwam. U slaagde er dan ook niet in de taliban van antwoord te voorzien. U bleef tijdens deze rellen nog enkele dagen in uw kliniek en zocht vervolgens zelf de veiligheid op in het huis van uw nonkel [F.] in het dorp Shaharak. De nacht van 24/8/2015 hoorde u een ontploffing. Toen uw vader de volgende ochtend naar de moskee ging zag hij dat een muur van de kliniek vernield was. Twee agenten kwamen ter plaatse. Uw vader ging met hen naar het districtscentrum om een verklaring af te leggen. Het districtshoofd zei uw vader dat u niet met de Taliban mocht samenwerken en dat u met uw kliniek diende te stoppen. Uw vader keerde terug naar het huis van uw nonkel, vertelde u dat u niet buiten mocht komen en dat u best het land kon verlaten.

Twee of drie dagen later kreeg u een telefoontje van de taliban, die kwaad waren omdat u hen niet serieus had genomen. Zij zeiden u dat uw bloed vergoten mocht worden.

De volgende dag, op 28/8/2015 reisde u met de auto naar Kabul, vanwaar u verder trok naar Gazni, Kandahar en Nimruz. Via Iran, Turkije en Bulgarije bereikte u Europa. U kwam in België aan op 30 september 2015 en vroeg asiel aan op 6 oktober 2015.

Na uw vertrek kwam de taliban nog een aantal keer langs bij uw familie. Zij vroegen uw vader telkens waar u was.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, een brief van uw dorpschouder, een visitekaartje van uw kliniek, een voorschrift van uw kliniek, verschillende foto's (één van de buitenkant van uw kliniek, één van uzelf in de apotheek van de kliniek, één waarop u met verschillende vrienden staat, drie foto's van de kliniek nadat de bom er ontploft was) en een envelop waarmee u deze documenten werden toegestuurd.

B. Motivering

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gearresteerd en vermoord te worden door de taliban, gezien u geweigerd had met hen mee te werken (CGVS II p. 14).

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) echter besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Conventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn immers niet geloofwaardig.

Om te beginnen legde u vage en inconsistente verklaringen af omtrent de eisen die de taliban aan u stelde en omtrent uw reactie na hun eerste poging tot contact. Zo verklaarde u bij het invullen van de CGVS-Vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de Taliban u via uw oom vroeg om talibanstrijders in uw kliniek te laten behandelen door uw artsen. Volgens de Afghaanse autoriteiten zou het echter niet toegestaan zijn om Talibanstrijders te helpen. U zou via uw oom aan de Taliban hebben geantwoord dat dit niet mogelijk was voor u, waarop zij een bom naast uw kliniek hadden geplaatst (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat de Taliban van u eisten dat u uw dokters ter beschikking zou stellen van hen. Ze wilden dat u en/of uw dokters met hen mee zouden komen naar hun centrum in Badrab, of naar andere plaatsen waar er gewonde Talibanstrijders zouden zijn. U zou de zieken en gewonden ter plaatse moeten behandelen gezien het niet mogelijk was voor de taliban hun zieken naar de Bazaar te brengen (CGVS I p. 16). U verklaarde dat de Taliban niet aan u gevraagd had om hun leden in de kliniek te behandelen, gezien zij niet in deze regio konden komen. Als de Taliban een gewonde naar de kliniek zou brengen, zou de overheid hen immers kunnen arresteren. Geconfronteerd met de andere verklaring die u aflegde op de DVZ, vertelde u dat uw advocaat u deze verklaringen voorlas de dag voor uw gehoor op het CGVS en dat u toen gezegd had dat dit niet juist was (CGVS I p. 18). Er dient echter opgemerkt te worden dat u in het begin van uw gehoor op het CGVS zelf aanhaalde dat er twee fouten zouden zijn gemaakt tijdens de registratie van uw verklaringen op de DVZ, nl. de leeftijd van uw zussen en de datum waarop de bom was ontploft zouden verkeerd zijn genoteerd. U verklaarde echter dat de rest wel correct zou zijn vertaald geweest (CGVS I p. 2-3). Het is niet geloofwaardig dat – indien u de dag voordien werkelijk had opgemerkt dat deze fout gebeurd was tijdens de vertaling/neerslag van uw interview op DVZ – u dan zou nalaten dit te vermelden tijdens het begin van uw gehoor op het CGVS, tezamen met de andere fouten die u had opgemerkt. Bijgevolg blijft deze ongerijmdheid overeind. Het feit dat u inconsistente verklaringen aflegt omtrent de eisen die de Taliban precies aan u stelde, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarenboven bleek uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u de Taliban géén antwoord gaf op hun vraag tot samenwerking. U zei uw nonkel immers dat u erover zou nadenken en dan iets zou beslissen. Direct hierna zouden er gevechten in uw regio zijn uitgebroken en ook na die gevechten had u de kans niet de taliban van uw antwoord te voorzien. U verklaarde: “We hebben geen antwoord kunnen geven, ’s nachts waren die gevechten enzo en de volgende dag hebben we niets gedaan, en de volgende nacht was de bom ontploft naast de muur van onze kliniek.” (CGVS I p. 16). Ook uit uw andere verklaringen bleek dat u de Taliban geen antwoord op hun vraag gaf. Zo verklaarde u “Ikzelf, mijn vader en mijn oom waren bezorgd en we hebben geen beslissing genomen toen.”. Daarenboven zou uw vader, toen hij met de districtsgouverneur sprak, hebben gezegd dat u de Taliban nog geen antwoord had gegeven omwille van deze gevechten (CGVS I p. 15). Deze verklaringen zijn eveneens in strijd met de verklaringen die u eerder aflegde op de DVZ waarbij u beweerde dat u de Taliban van antwoord voorzag (cfr. supra). Het feit dat u dergelijke tegenstrijdigheden aflegt omtrent een kernelement in uw relaas, is niet aannemelijk. Het zou immers wel degelijk een verschil maken voor uw eigen beleving van de laatste periode voor uw vertrek uit Afghanistan. Er kan immers verwacht worden dat het officieel meedelen aan de Taliban dat u weigerde met hen samen te werken enige vrees met zich zou meebrengen. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u zich correct zou herinneren of u de taliban al dan niet op de hoogte bracht van uw weigering tot medewerking. Het feit dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent een kernelement doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven legde u erg inconsistente verklaringen af omtrent de momenten waarop deze verschillende gebeurtenissen zich afspeelden. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op DVZ dat de bomaanslag plaatsvond op 20/6/2015 (CGVS vragenlijst 3.5). U zou uit Afghanistan zijn vertrokken op 28/8/2015 (DVZ Verklaring nr. 31 p. 10). Deze verklaringen lijken echter niet met elkaar te stroken. Tijdens uw beide gehoren op het CGVS bleek immers dat uw oom [P.] (CGVS I p. 18) u ongeveer 8 of 9 dagen voor uw vertrek op de hoogte bracht van de vraag tot medewerking van de taliban. Ongeveer 6 dagen later zou de ontploffing van uw kliniek zich hebben voorgedaan (CGVS I p. 16 – 17). Ongeveer twee of drie dagen later zou u het dreigetelefoontje hebben ontvangen (CGVS I p. 17). De dag na het dreigetelefoontje zou u zijn vertrokken (CGVS II p. 17). Al deze gebeurtenissen zouden zich met andere woorden in een tijdsspanne van minder dan twee weken hebben afgespeeld, en niet in een periode van maar liefst twee maanden. Tijdens het begin van uw eerste gehoor op het CGVS haalde u weliswaar zelf aan dat er een fout was gebeurd met betrekking tot deze data. U verklaarde dat er tijdens uw gehoor op DVZ genoteerd was dat deze bomaanslag plaatsvond op 20/6/1394 en dat dit niet correct was. De correcte datum waarop de bom ontploft zou zijn was op 24/8/1394 in de Afghaanse kalender (CGVS I p. 3). U zou vertrokken zijn op 28/8/1394. Later tijdens hetzelfde gehoor haalde u echter aan dat de datum van de ontploffing toch verkeerd was, dat de achtste maand volgens de Europese kalender overeenkwam met de zesde maand van de Afghaanse kalender. Onmiddellijk hierna

verklaarde u dan weer dat de achtste maand toch correct was (CGVS I p. 15). Ook na deze opmerking herhaalde u dat u was vertrokken op 28/8/1394 (CGVS I p. 18). Tijdens uw tweede gehoor opnieuw gevraagd naar de datum van uw vertrek, herhaalde u dat u uit Tagab vertrokken was op 28/8/1394 (CGVS II p. 6, 11). Er dient echter opgemerkt te worden dat de Afghaanse datum 28/8/1394 overeenkomt met de dag 19/11/2015 volgens de Westerse kalender. Deze datum valt echter na de asielaanvraag die u deed in België op 6 oktober 2015. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u ook tijdens uw eerste gehoor op het CGVS had verteld dat er verwarring was omwille van deze data. U vertelde dat het jaar 1394 correct was, maar dat u de dag 28 en de maand 8 als in de Westerse kalender bedoelde (de datum van uw vertrek zou dan 28/8/2015 zijn), wat volgens u overeenkomt met de Afghaanse datum 8/6/1394 (CGVS II p. 11). Hoewel dit (bijna) correct is (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), zijn uw verklaringen toch zeer opmerkelijk. Zo verklaart u beide kalenders (de Afghaanse en de Europese) te kunnen gebruiken (CGVS II p. 11). Uit bovenstaande reeks van vaststellingen blijkt echter dat dit niet het geval is en u beide kalenders niet zonder vergissingen kan hanteren. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u niet enkel op de DVZ, maar ook op het CGVS een verkeerde datum gaf betreffende de explosie aan uw kliniek. Gezien u echter zelf had opgemerkt dat er een fout was gebeurd op de DVZ met de notatie van de datum van de bomaanslag – het kernelement uit uw relaas, kan dan ook verwacht worden dat u zou opzoeken en nakijken wat de juiste datum werkelijk was en deze vervolgens correct zou doorgeven. Het feit dat u zelfs nadat u opgemerkt had dat er een fout was gebeurd op de DVZ, een verkeerde datum geeft tijdens beide gehoren op het CGVS komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede. Uw volatiele verklaringen omtrent de periode waarin uw problemen zich zouden hebben afgespeeld, doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder legde u eveneens tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw handelen na de bomaanslag. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent wie de werknemers van uw kliniek op de hoogte bracht van deze ontploffing. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat uw vader uw personeel op de hoogte bracht van dit nieuws. U verklaarde; "Mijn vader heeft hun gebeld, de dag na de ontploffing, als mijn vader terug was van het districtscentrum hij heeft gebeld en gezegd dat er zijn problemen dat ze niet hoefden te komen naar de kliniek." (CGVS I p. 18). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u zelf de werknemers op de hoogte bracht van dit nieuws. U verklaarde dat u de twee dokters die in uw kliniek werkten belde, hen het probleem uitlegde en vertelde dat ze thuis mochten blijven. Uw vader zou niet met deze dokters aan de telefoon hebben gesproken (CGVS II p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen beweerde u dat dit vast en zeker om een misverstand ging. U zei dat uw vader u op de hoogte had gebracht van de ontploffing en dat u verder naar de andere mensen had gebeld om te zeggen dat ze niet moesten komen (CGVS II p. 17). Deze verklaring volstaat niet. Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten geeft geen afdoende verklaring voor het bestaan van deze discrepantie. Het lijkt bovendien weinig aannemelijk dat het hier zou gaan om een misverstand. Tijdens uw eerste gehoor verwees u immers uitdrukkelijk naar uw vader als degene die het personeel had gebeld en herhaalde u in uw korte verklaring nogmaals dat hij degene was die hen verwittigd had. Gezien dergelijk telefonisch gesprek over een bomaanslag op uw eigen kliniek geen alledaagse gebeurtenis is en gezien het bovendien gaat om uw eigen personeelsleden die voor u werkten en door u betaald werden, kan dan ook van u verwacht worden dat u zich zou herinneren of u degene was die hen had verwittigd of niet. Het feit dat u hier inconsistente verklaringen over aflegt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat u inconsistente verklaringen aflegde omtrent de plaats van uw verblijf tijdens de periode voor uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u voor uw vertrek bij uw oom [F.] in Shaharak zou zijn gebleven. U zou twee nachten bij deze oom hebben doorgebracht (CGVS I p. 4-5). Ook later tijdens ditzelfde gesprek herhaalde u dat u twee nachten bij uw oom verbleef alvorens te vertrekken (CGVS I p. 11). Tijdens uw tweede gehoor echter verklaarde u dat u toen u uw kliniek verliet, rechtstreeks naar het huis van uw oom [F.] bent gegaan. U zou zeven dagen bij [F.] hebben doorgebracht (CGVS II p. 15). Deze verklaringen komen dan ook niet overeen met de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste gehoor op het CGVS. Gezien u verklaarde dat er twee of drie dagen tussen de ontploffing van de kliniek en het dreigtelefoontje van de taliban zaten, en u de dag na het dreigtelefoontje uit Tagab vertrok (CGVS I p. 17, CGVS II p. 17), zou dit willen zeggen dat u volgens de ene versie van uw verhaal (waarbij u slechts twee nachten bij uw nonkel verbleef) pas ná de ontploffing van uw kliniek bij uw oom zou hebben verbleven en bijgevolg hiervoor ergens anders verbleef. Volgens de andere versie van uw verhaal (waarbij u zeven dagen bij uw oom doorbracht) zou u reeds enkele dagen voor de ontploffing bij uw oom zijn ingetrokken. Dit maakt wel degelijk een verschil in de beleving van de laatste periode voor uw vertrek. Er kan dan ook

van u verwacht worden dat u hier consistente verklaringen over zou afleggen. Het feit dat u hier niet in slaagt doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in elders in uw land van herkomst te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, zoals bijvoorbeeld de nabijgelegen grootsteden Kabul of Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder ook dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad Kabul. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen

opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

In dit verband wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul of Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdende met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich elders in Afghanistan, zoals in de nabijgelegen grootsteden Kabul of Jalalabad kan vestigen.

Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u zowel Pashtu (uw moedertaal) als Dari spreekt en tot het negende jaar naar school bent geweest. Uit uw verklaringen bleek dat u in staat was zelf een kliniek met apotheek op te starten en uit te baten en had u hierbij werknemers in loondienst. Hoewel u het eerste jaar moeilijk rondkwam, gaf u aan dat de zaak nadien steeds beter draaide (CGVS I p. 9-10). Deze kliniek zou door de taliban zijn vernietigd. Gezien uw problemen met de taliban ongeloofwaardig werden geacht (cfr. supra), kan echter evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring dat uw kliniek en de bijhorende apotheek die u uitbaatte op deze manier, zonder enige verdere opbrengst, gesloten werden. U komt bovendien uit een familie die beschikte over enige financiële middelen. Zo beschikte uw familie over een veld van 4 of 5 mann en een boomgaard die per jaar tussen de 40.000 en 50.000 AFG opbracht. Uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat uw vader vroeger als (onder)aannemer werkte en verschillende bouwprojecten (zoals moskeeën, scholen, klinieken, wegen) uitvoerde. Dit bracht hem genoeg spaargeld op om te kunnen stoppen met werken. Daarenboven werkt uw nonkel Faramouz tot op heden voor de stadsdienst van Shaharak, en had hij er geen problemen mee u 50.000 AFG te lenen zodat u uw kliniek kon opstarten – een bedrag dat u bovendien volledig kon terugbetalen (CGVS II p. 12). U verklaarde zelf een goede band met uw oom Faramouz te hebben en tot op heden in contact met hem te staan (CGVS II p. 12). Vermits u eerder al op de hulp van uw familie kon rekenen, is er geen reden om aan te nemen dat uw familie u niet opnieuw zou helpen indien u zich zou vestigen in Kabul of Jalalabad. Bijgevolg kan worden aangenomen dat u op de nodige financiële middelen kan steunen om zich in de grootsteden Kabul of Jalalabad te vestigen.

Ook blijkt u over de nodige werkervaring en zelfredzaamheid te beschikken. Zonder zelf over enige medische kennis te beschikken, slaagde u er immers in een kliniek op te starten en, via uw contacten, een dokter en laborant te vinden die voor u wilden werken (CGVS I p. 9 - 10). Verder hield u de apotheek binnen de kliniek open, zorgde u dat er medicijnen waren en betaalde u het loon van uw beide werknemers. U was dan ook gewoon initiatief te nemen en verantwoordelijkheid te dragen (CGVS I p. 9-10). Verder bleek een deel van de medicatie die u verkocht in de apotheek om de maand of de twee maanden in Jalalabad aangekocht te worden door uw vader (CGVS I p. 11). Er kan dan ook redelijkerwijze verondersteld worden dat uw vader daar de nodige contacten heeft en u enigszins vertrouwd kan maken met de stad Jalalabad.

Het CGVS kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in steden als Jalalabad of Kabul aan de slag te gaan en er zelfstandig een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de financiële ondersteuning beschikt.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die ook voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u de taliban vreesde (CGVS II p. 17). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Daarenboven haalde u aan dat hervestiging niet mogelijk zou zijn omwille van financiële redenen en het ontbreken van een netwerk (CGVS II p. 17). Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd beschikt uw familie echter wel over de nodige financiële draagkracht, in het kader waarvan een hervestiging dan ook als redelijk beschouwd kan worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de nabijgelegen grootsteden Kabul en Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen. Uw taskara en de taskara van uw vader bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Verder legde u nog verschillende documenten voor in verband met uw kliniek, zoals een visitekaartje en een voorschrift. Deze documenten tonen echter niet aan dat u omwille van uw kliniek problemen zou hebben gekend. U legde eveneens een brief voor van uw dorpshoofden waarin zij uw

problemen beschreven. Dit document heeft echter onvoldoende bewijskracht voor het aantonen van uw gegronde vrees voor vervolging. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Afghanistan met betrekking tot het verkrijgen van documenten – wat de bewijswaarde van de stukken verder relatieveert. Verder legde u nog verschillende foto's voor. Eén van de buitenkant van de kliniek, één van uzelf in de apotheek en één waarop u met verschillende vrienden te zien bent. In deze beslissing wordt echter niet betwist dat u eigenaar was en gewerkt heeft in dergelijke kliniek. U kan echter niet aannemelijk maken dat u omwille van uw werk in deze kliniek problemen zou hebben gekend. Verder legde u nog drie foto's voor waarvan u beweerde dat ze zouden aantonen dat uw kliniek door de taliban werd gebombardeerd. Omtrent deze foto's dient opgemerkt te worden dat u echter niet aannemelijk kan maken dat de locatie voorgesteld op de foto wel degelijk om uw kliniek gaat. Noch kunnen deze foto's aantonen dat de schade veroorzaakt werd vlak voor uw vertrek door een explosief dat daar doelbewust door de Taliban was geplaatst. Deze foto's vormen dus evenmin een bewijs dat uw gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan kan aantonen. De envelop die u voorlegde toont slechts aan dat u documenten werden toegestuurd vanuit Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953, van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 48/4, §2, b-c en 48/5, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto het gelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. Standpunt van de verzoekende partij

De verzoekende partij zet haar middelen als volgt uiteen:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- zich buiten het land van herkomst bevinden;
- een gegronde vrees voor vervolging hebben;
- “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.
- de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoeker:

- zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoekers bevinden zich hier in België, waar ze har aanvraag tot asiel heeft ingediend op 6 oktober 2015.

- een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de

gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vreest vervolgd te worden door de Taliban omdat hij weigerde samen te werken met de Taliban. Verzoeker vreest eveneens bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

Dat dit middel gegrond is."

en

"Verweerster hecht geen geloof aan de vervolgingsfeiten van verzoeker omwille van de volgende redenen:

Verweerster verwijst naar het gehoorverslag van de DVZ. Verzoeker meent dat dit verslag geen juridische waarde heeft gezien het feit dat verzoeker niet bijgestaan was door een raadsman.

Een criminele wordt in een gehoor bijgestaan door een raadsman. Een persoon voor zijn leven vreest krijgt geen bijstand van een raadsman.

Het feit dat er geen wettelijke bepalingen zijn erover mag geen vrije brief zijn om deze verklaringen zomaar tegen een arme Afghaanse asielzoeker te gebruiken. Nochtans bestaat voor dergelijke gevallen artikel 3 EVRM.

Het is een onmenselijke behandeling om uw asielaanvraag af te wijzen en u terug te sturen naar Afghanistan omwille van uw verklaringen bij de DVZ.

Verzoekers raadsman bevestigt dat voor verzoekers gehoor hem de vragenlijst vertaald heeft. Verzoeker moest deze fout aan verweerster melden.

Verzoeker heeft vergeten dit te doen. Als raadsman merk ik op dat meeste asielzoeker niet in staat zijn om alle fouten die ze opgemerkt hebben voor het gehoor aan verweerster te melden.

De raadsman van verzoeker vraagt nu aan al zijn cliënten om deze fouten op een papier te schrijven en aan verweerster neer te leggen met het oog op toevoegen in het dossier.

Verweerster gaat geforceerd op zoek naar elementen om de geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel te trekken. Zo geeft ze zelf toe dat de uitleg van verzoeker over de verwarring van de datum correct is maar toe laat ze na om daarmee rekening te houden.

Verweerster stelt dat verzoeker gesteld heeft dat hij beide kalender kon gebruiken en daarom mag hij geen fouten maken. Dit argument mag niet dienstig gebruikt worden tegen verzoeker.

Het is zeer logisch en menselijk dat mensen fouten maken over de datum in verschillende kalenders. Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat geen enkele mens in staat is om dit automatisch om te zetten. Het afleggen van een gehoor is geen stressvrije situatie. Men weet dat het over leven en dood gaat en daarom maken veel mensen fouten door deze drukte.

Verzoeker is van oordeel dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden over wie de andere geïnformeerd heeft. Verzoeker was op de hoogte gebracht door zijn vader en hij heeft verder de anderen geïnformeerd.

Het feit dat verzoeker 2 keer gehoord wordt door verweerster over het zelfde punt is een bewijs dat er misverstanden waren.

Verweerster heeft nagelaten om met dit element rekening te houden.

Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat – vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoeker is getraumatiseerd door alles wat hij in zijn leven meegemaakt heeft.

Verweerster heeft nagelaten om de voorgelegde foto's rekening te houden. Verweerster heeft nagelaten om via CEDOCA na te gaan of deze kliniek inderdaad door de taliban gebombardeerd is geweest.

Gezien verweerster geen twijfel heeft dat verzoeker de uitbater van deze kliniek was, zal het zeer belangrijk zijn geweest om na te gaan of deze kliniek inderdaad door de taliban gebombardeerd is geweest.

CEDOCA kan dit in een handomdraai deze objectieve informatie bekomen. Verweerster heeft nagelaten om het essentiële punt van dit dossier op een zorgvuldige wijze te onderzoeken.

Het enige wat ze deed, is geforceerd op zoek gegaan naar de tegenstrijdigheden.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Ze geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker

Geen rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie zoals supra aangehaald

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet JUNCTO schending van artikel 48/5, §3 vv.

Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Ze is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verweerster roept ten onrecht in intern vluchtalternatief door nietszeggende argumenten.

Argumenten dat ze 4 of 5 mann grond hebben en dat hij 50.000 Afghani kon lenen via zijn oom en dat zijn vader vroeger een onder aannemer was, mogen niet dienstig gebruikt worden om een intern vlucht alternatief in te roepen.

4 of 5 mann grond is niets!

Zie pagina 6 van het gehoorverslag waarin het volgende staat:

Bezit uw familie gronden? Ja, een beetje, niet zoveel.

Wij hadden ook boomgaarde, die was groot, 6 man, maar die was niet eigendom van onze familie.

Pagina 8 van het gehoor dat hij de school moest stoppen om voor onderhoud van de familie te zorgen.

Wie stopt nu de school om voor de onderhoud van zijn gezin te zorgen? Natuurlijk een arme jongen.

50.000 afghani is minder dan 1000 euro.

Verzoekers vader is niet meer een onderaannemer. Verweerster kijkt naar verleden zonder rekening te houden met de actuele situatie van verzoeker.

Verweerster heeft het blijkbaar over het hoofd gezien dat al het spaargeld van de familie aan de mensensmokkelaar betaald is om verzoeker in veiligheid te brengen."

2.1.2. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij, maar legt twee aanvullende nota's neer.

Middels een aanvullende nota die door de verwerende partij werd neergelegd op 10 oktober 2018 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- Cedoca COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul City" van 24 april 2018
- Cedoca, COI Focus, "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 (hierna: het EASO-rapport december 2017)
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018 (hierna: het EASO-rapport update mei 2018)
- EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018. (hierna: EASO guidelines van juni 2018).

Middels een tweede aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 16 december 2019 brengt de verwerende partij rapporten bij die zij reeds eerder heeft neergelegd, alsook de volgende nieuwe rapporten:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (hierna: de UNHCR Eligibility Guidelines van augustus 2018)
- Cedoca, COI Focus, "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 18 maart 2019
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van juni 2019 (hierna: het EASO-rapport juni 2019)
- EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2019. (hierna: EASO guidelines van juni 2019)
- Cedoca COI Focus "Afghanistan: Jalalabad, Behsud en Surkrhod (addendum)" van 26 augustus 2019
- Kaart Jalalabad City Region van 27 november 2019
- Cedoca COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul City" van 15 mei 2019.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat zij vreest gedood te worden door de taliban. Zij verklaart dat zij, met hulp van haar familie, een kliniek heeft geopend, waar zij werkte in de apotheek. Er was tevens een dokter en laborant in dienst. Op een dag komt de oom van de verzoekende partij (langs moederskant) bij de kliniek en vraagt aan de verzoekende partij waar haar vader is. Nadat de vader van de verzoekende partij ook bij de kliniek is aangekomen, stelt deze oom dat de taliban hem gecontacteerd heeft om te zeggen dat de verzoekende partij mee jihad moest gaan voeren. De verzoekende partij, haar vader en haar oom zijn zeer bezorgd, maar nemen nog geen beslissing. Er beginnen immers gevechten in het dorp om een bevoorradingskonvooi. De verzoekende partij verklaart dat deze gevechten vier dagen duurde, maar dat op de vijfde of zesde dag na het gesprek met haar oom, de taliban een bom plaatste bij de kliniek. Er was materiële schade, maar geen gewonden. Twee of drie dagen na de ontploffing wordt de verzoekende partij opgebeld door de taliban. Zij verklaart dat haar werd gezegd dat zij geen respect had voor de beslissingen van de taliban en dat zij geen gehoor heeft gegeven aan hun bevelen, waardoor het bloed van de verzoekende partij verspilld mag worden. De verzoekende partij stelt bang te zijn geworden en dat haar vader reeds na de ontploffing was begonnen met een vluchtplan. De dag na de telefoon is de verzoekende partij vertrokken naar Kaboel en van daaruit is zij Afghanistan ontvlucht.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de volgende stukken neer: haar taskara, de taskara van haar vader, een visitekaartje van de kliniek, een voorschrift van de kliniek, een foto van de kliniek, drie foto's van vernielingen in de kliniek, een foto van de verzoekende partij in de apotheek, een foto van de verzoekende partij met een vriend, een brief van de stamoudsten en een enveloppe.

De taskara van de verzoekende partij en de taskara van haar vader bevatten identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden. Deze stukken hebben geen betrekking op verzoekers vluchtrelaas.

Uit het visitekaartje, het voorschrift kan enkel het bestaan van deze kliniek afgeleid worden. Dit wordt bovendien niet betwist. De foto's van de vernielingen in de kliniek tonen enkel aan dat er vernielingen plaats hebben gevonden, maar er kan niets afgeleid worden over de omstandigheden van deze vernielingen. Uit deze foto's kan bovendien niet afgeleid worden dat het gebouw op deze foto's ook daadwerkelijk de kliniek in kwestie is. Ook de foto's van de verzoekende partij zelf kunnen haar asielrelaas niet staven. De enveloppe toont aan dat de verzoekende partij briefwisseling uit Afghanistan ontvangt, maar heeft geen betrekking op haar vluchtrelaas.

Wat betreft de brief van de stamoudsten dient er gewezen te worden op de bijgebrachte landeninformatie (stuk 22, COI Focus "*Afghanistan: corruptie en valse documenten*"). Uit dit rapport blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Er wordt hierbij ook uitdrukkelijk het voorbeeld van corruptie bij dorpsouderen gegeven. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Bovendien is deze brief niet in de taal van de rechtspleging opgesteld. Evenmin is een vertaling voorzien. Artikel 8 van het procedurereglement van de Raad stelt dat de stukken waarvan de partijen gebruik willen maken in originele vorm worden neergelegd of onder de vorm van een kopie en dat indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging is opgesteld, zij vergezeld dienen te zijn van een eensluidende vertaling. Bij gebrek aan dergelijke vertaling is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen. Bijgevolg neemt de Raad deze brief niet in overweging.

Gelet op de relatieve bewijswaarde en de inhoud van de documenten, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, dient de Raad vast te stellen dat de voormelde documenten in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoren voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Uit de EASO guidance note van juni 2019 (p. 55) blijkt dat medisch personeel bedreigd, geïntimideerd of ontvoerd kan worden, omwille van hun (weigering tot) hulp aan gewonde strijdkrachten. In deze guidance note van juni 2019 wordt ook vermeld dat deze personen ook gevisieerd kunnen worden door actoren van de staat die hen beschuldigen van contact met strijdkrachten. Het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij dient dan ook in het licht van deze informatie te worden beoordeeld. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij in een kliniek werkt volstaat echter niet. Uit

het voormelde rapport van EASO blijkt dat zij een individualiseringsvereiste hanteren voor voormelde risicoprofielen. Het is aan de verzoekende partij om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat zij omwille van haar risicoprofiel(en) dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. *In casu* wordt een dergelijk risico niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt vooreerst vast dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij een Afghaans staatsburger is, dat zij haar hele leven in het dorp Karamkhel in het district Tagab, provincie Kapisa woonde en dat zij een kliniek heeft opgestart waar zij ook werkt. Echter kan het loutere feit dat de verzoekende partij een kliniek opgericht heeft in de provincie Kapisa en daar eveneens werkte niet volstaan om te stellen dat zij enkel omwille van haar profiel een risico loopt. Er dient bovendien vastgesteld te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de bedreigingen van de taliban en haar vluchtrelaas.

Zo legt de verzoekende partij inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af omtrent de eisen die de taliban stelde. De eerste maal dat de verzoekende partij werd gevraagd om een overzicht te geven van de feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit Afghanistan, stelde de verzoekende partij dat de taliban, via haar oom, had gevraagd om in haar kliniek talibanstrijders te laten behandelen. Zij verklaarde verder dat de Afghaanse autoriteiten dit echter verbieden, maar dat de taliban hiervan niet op de hoogte is (stuk 23, vragenlijst 19 december 2015, vraag 5). Bij haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) stelt de verzoekende partij echter dat de taliban had besloten dat zij mee moest gaan om samen jihad te voeren (stuk 11, gehoorverslag 13 juli 2017, p 15). Wanneer haar gevraagd wordt wat de oom van de verzoekende partij haar precies zei, antwoordde de verzoekende partij: *"Mijn nonkel de broer van mijn moeder is afkomstig van hetzelfde dorp als deze mahmood, mawlawi mahmood, en na ochtendgebed als ze de moskee buiten kwamen heeft hij tegen mijn oom gezegd dat de islamitische emiraat heeft beslist dat ik moet met hun meegaan en meevechten, helpen"* (stuk 11, gehoorverslag 13 juli 2017, p 16). Er wordt kort daarna opnieuw aan de verzoekende partij gevraagd wat de taliban precies wilt. Zij verklaarde: *"Ze wilden dat ik met mijn werknemers, mijn dokter en de anderen moeten klaar zijn bereid zijn om als er een taliban gewond is met hun meet gaan naar daar naar hun plaats en de gewonde of zieke te helpen te behandelen"* (stuk 11, gehoorverslag 13 juli 2017, p 16). Aldus worden er meerdere tegenstrijdige verklaringen gegeven aangaande de reden voor de rekrutering door de taliban. Enerzijds zou de verzoekende partij mee moeten vechten en jihad voeren, anderzijds zou zij moeten instaan voor de verzorging van gewonde talibanstrijders. Bovendien zijn ook de verklaringen omtrent deze laatste mogelijkheid tegenstrijdig. Zo stelde de verzoekende partij eerst dat de taliban had gevraagd om talibanstrijders in haar kliniek op te nemen (stuk 23, vragenlijst 19 december 2015, vraag 5), terwijl zij in haar eerste gehoor bij het CGVS stelt dat zij, samen met haar medisch personeel, zelf naar gewonde talibanstrijders zouden moeten gaan, omdat de taliban zijn gewonden niet naar de bazaar mag brengen (stuk 11, gehoorverslag 13 juli 2017, p 16 en 18). Wanneer de verzoekende partij met deze tegenstrijdigheden wordt geconfronteerd, stelt zij: *"neen, gisteren heeft mijn advocaat voorgelezen en ik heb gezegd neen dat is niet juist, ze hebben mijn oom naar mij gestuurd met hun eisen wat ze van mij verwachten, maar ze kunnen hun gewonden niet naar mijn kliniek brengen, dan komt de overheid om te arresteren"* (stuk 11, gehoorverslag 13 juli 2017, p 18). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. De verzoekende partij werd immers bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) bijgestaan door een tolk en zij heeft, nadat de vragenlijst haar werd voorgelezen in het Pashtou, dit stuk ondertekend. Bovendien werd haar bij het begin van het eerste gehoor bij het CGVS gevraagd hoe het gehoor bij DVZ was verlopen:

"Hoe is het vorige iv verlopen?"

In eerste interview verliep goed, gisteren ben ik bij mijn advocaat geweest, toen kreeg ik een kopie van mijn interview en mijn advocaat heeft kunnen vaststellen dat op twee plaatsen iets niet juist genoteerd was.

Wat is er verkeerd genoteerd geweest? Ten eerste, de leeftijd van mijn zussen is verkeerd genoteerd, leeftijd van een is aan de andere gegeven en is omgewisseld, ja. En ik heb tijdens mijn eerste interview gezegd dat 24/8/1394 is een bom ontploft in mijn kliniek en was genoteerd, 20/6/1394, dat klopt niet.

[...]

Is voor de rest alles correct vertaald? Ja, de rest was goed"

Het is niet geloofwaardig dat de verzoekende partij in het begin van het gehoor spontaan aangeeft dat er enkele data verkeerd genoteerd waren, maar dat voor de rest alles correct is, om later in het gehoor - nadat zij met een frappante tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd - te stellen dat er nog zaken verkeerd genoteerd werden en dat zij dit eerder bij haar advocaat had aangekaart.

Bovendien is dit niet de enige tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die de verzoekende partij op 19 december 2015 aflegde bij DVZ en de verklaringen die zij daarna aflegde bij het CGVS. Zo stelde de verzoekende partij eerst dat zij, via haar oom, aan de taliban heeft geantwoord dat zij niet kon ingaan op hun eisen, waarna zij een bom hebben geplaatst bij de kliniek (stuk 23, vragenlijst 19 december 2015, vraag 5). Bij haar beide interviews bij het CGVS, verklaart de verzoekende partij telkens dat zij de taliban geen antwoord heeft kunnen geven omwille van de gevechten die de volgende dag aan de gang waren in haar dorp (stuk 11, gehoorverslag 13 juli 2017, p 15-16; stuk 6, gehoorverslag 24 augustus 2017, p 14-15). Dergelijke tegenstrijdigheid, die betrekking heeft op een cruciaal onderdeel van haar asielrelaas, ondermijnt de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij. Immers zouden haar latere verklaringen betekenen dat de taliban maar ongeveer vijf dagen de tijd gaven aan de verzoekende partij om te antwoorden, vooraleer zij op drieste wijze een bom plaatsten bij de kliniek als antwoord op het zwijgen van de verzoekende partij. Dit komt niet plausibel over, zeker nu de verzoekende partij ook verklaart dat de taliban gedurende vier van deze vijf dagen zelf bezig waren met gevechten in het dorp (stuk 11, gehoorverslag 13 juli 2017, p 15-17; stuk 6, gehoorverslag 24 augustus 2017, p 14-15). Dit zou betekenen dat de taliban, hoewel zij volgens de verklaringen van de verzoekende partij geen termijn hadden gegeven waarbinnen geantwoord moest worden, nog geen week wachtten om de verzoekende partij met een bom te dwingen zich bij hen aan te sluiten, terwijl de taliban zelf tijdens het grootste gedeelte van deze week aan het vechten was met troepen van de Afghaanse overheid. Dit verloop van de omstandigheden komt geenszins geloofwaardig over.

Verder blijkt dat de verzoekende partij er ook niet in slaagt om coherente en consistente verklaringen af te leggen over haar acties na de bomaanslag. Zo legt zij tegenstrijdige verklaringen af omtrent wie de werknemers van de kliniek op de hoogte bracht van deze ontploffing. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde zij dat haar vader het personeel op de hoogte bracht van dit nieuws: *“Mijn vader heeft hun gebeld, de dag na de ontploffing, als mijn vader terug was van het districtscentrum hij heeft gebeld en gezegd dat er zijn problemen dat ze niet hoefden te komen naar de kliniek.”* (stuk 11, gehoorverslag 13 juli 2017, p 18). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS stelde zij echter dat zij zelf de werknemers op de hoogte bracht van dit nieuws. Zij zou de twee dokters hebben gebeld, hen het probleem hebben uitgelegd en verteld dat ze thuis mochten blijven. Haar vader zou niet met deze dokters aan de telefoon hebben gesproken (stuk 6, gehoorverslag 24 augustus 2017, p 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen beweerde de verzoekende partij dat dit vast en zeker om een misverstand ging. Zij zei dat haar vader haar op de hoogte had gebracht van de ontploffing en dat zij dan naar de werknemers van de kliniek had gebeld om te zeggen dat ze niet moesten komen (stuk 6, gehoorverslag 24 augustus 2017, p 17). Deze uitleg volstaat echter niet. Er zijn geen aanwijzingen dat er tijdens het eerste gehoor sprake was van misverstanden, noch blijkt dat de verzoekende partij in de war was. Zo heeft de verzoekende partij bij beide gehoren aangegeven dat zij de tolk goed heeft verstaan en dat zij alle vragen die gesteld werden, verstond. Bovendien was de advocaat van de verzoekende partij aanwezig tijdens beide gehoren en heeft hij nooit op het einde van deze gehoren aangegeven dat de verzoekende partij psychologisch niet in staat was om coherente verklaringen af te leggen. De verzoekende partij heeft dit ook zelf nergens aangegeven. Tijdens het eerste gehoor verwees de verzoekende partij uitdrukkelijk naar haar vader als degene die het personeel had gebeld en herhaalde zij in haar korte verklaring nogmaals dat hij degene was die hen verwittigd had. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij zich kan herinneren wat zij heeft gedaan nadat zij te horen heeft gekregen dat er een bomaanslag was gepleegd op haar kliniek. Dit is immers geen alledaagse gebeurtenis en bovendien was het duidelijk dat iemand de werknemers van de kliniek zo snel mogelijk op de hoogte moest brengen. Het is dan ook frappant dat de verzoekende partij geen coherente verklaringen hieromtrent kan afleggen. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Verder dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij ook geen consistente verklaringen kan afleggen omtrent de plaats van haar verblijf tijdens de periode juist voor haar vertrek uit Afghanistan. De verzoekende partij verklaarde tijdens haar eerste gehoor op het CGVS dat zij voor haar vertrek bij haar oom, langs vaderskant, in Shaharak zou zijn gebleven. Zij stelde twee nachten bij deze oom te hebben doorgebracht (stuk 11, gehoorverslag 13 juli 2017, p. 4-5). Tijdens ditzelfde interview herhaalde de verzoekende partij dat zij twee nachten bij haar oom verbleef alvorens te vertrekken (stuk 11, gehoorverslag 13 juli 2017, p 11). Tijdens het tweede gehoor verklaarde zij echter dat zij rechtstreeks

naar het huis van haar oom is gegaan, nadat zij haar kliniek had verlaten. Zij zeven dagen bij haar oom heeft doorgebracht (stuk 6, gehoorverslag 24 augustus 2017, p 15). Deze verklaringen komen dan ook niet overeen met elkaar. De verzoekende partij verklaarde dat er twee of drie dagen tussen de ontploffing van de kliniek en het dreigtelefoontje van de taliban zaten, en zij de dag na het dreigtelefoontje uit Tagab vertrok (stuk 11, gehoorverslag 13 juli 2017, p 17; stuk 6, gehoorverslag 24 augustus 2017, p 17). Dit zou met andere woorden willen zeggen dat de verzoekende partij volgens de ene versie van haar verhaal (waarbij zij slechts twee nachten bij haar nonkel verbleef) pas ná de ontploffing van haar kliniek bij haar oom zou hebben verbleven en bijgevolg hiervoor ergens anders verbleef. Volgens de andere versie van haar verhaal (waarbij de verzoekende partij zeven dagen bij haar oom doorbracht) zou zij reeds enkele dagen voor de ontploffing bij haar oom zijn ingetrokken. Dergelijke discrepantie kan niet verklaard worden en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij coherente en consistente verklaringen aflegt over de week waarin al de genoemde gebeurtenissen hebben plaats gevonden en waarin zij besloten heeft om haar land van herkomst te verlaten.

De Raad stelt verder vast dat het opmerkelijk is dat de verzoekende partij tijdens haar gehoren, die worden afgenomen om na te gaan of zij in aanmerking komt voor internationale bescherming en dus extreem belangrijk zijn, blijft volhouden dat zij zowel de Westerse als de Afghaanse kalender kan gebruiken (stuk 6, gehoorverslag 24 augustus 2017, p 11), terwijl uit de verschillende interviews blijkt dat de verzoekende partij haar verklaringen omtrent de exacte data van de bomaanslag en haar vertrek uit Afghanistan constant wijzigt.

De verzoekende partij verklaarde tijdens haar eerste gehoor op DVZ dat de bomaanslag plaatsvond op "20/6/2015" (stuk 23, vragenlijst 19 december 2015, vraag 5). Zij zou dan uit Afghanistan zijn vertrokken op "28/08/2015" (stuk 23, verklaring DVZ 19 december 2015, vraag 31). Deze verklaringen lijken echter niet met elkaar te stroken. Tijdens de beide gehoren op het CGVS bleek immers dat haar oom langs moederskant (stuk 11, gehoorverslag 13 juli 2017, p 18) haar ongeveer acht of negen dagen voor haar vertrek op de hoogte bracht van de vraag tot medewerking van de taliban. Vijf tot zes dagen later zou de ontploffing van de kliniek zich hebben voorgedaan (stuk 11, gehoorverslag 13 juli 2017, p 16-17). Nog eens twee of drie dagen later zou de verzoekende partij het dreigtelefoontje hebben ontvangen (stuk 11, gehoorverslag 13 juli 2017, p 17). Zij verklaart dat zij de dag nadat zij getelefoneerd werd, vertrokken is (stuk 6, gehoorverslag 24 augustus 2017, p 17).

Al deze gebeurtenissen hebben zich dan ook, volgens de verklaringen van de verzoekende partij, binnen een tijdsspanne van minder dan twee weken afgespeeld, en niet in een periode van twee maanden. Tijdens het begin van haar eerste gehoor op het CGVS haalde de verzoekende partij weliswaar zelf aan dat er een fout was gebeurd met betrekking tot deze data. Zij verklaarde dat er tijdens haar gehoor op DVZ genoteerd was dat deze bomaanslag plaatsvond op 20/06/1394 en dat dit niet correct was. De correcte datum waarop de bom ontploft zou zijn was op 24/08/1394 in de Afghaanse kalender (stuk 11, gehoorverslag 13 juli 2017, p 3), waarna de verzoekende partij vertrokken zou zijn op 28/08/1394. Later tijdens hetzelfde gehoor haalde de verzoekende partij echter aan dat de datum van de ontploffing toch verkeerd was, dat de achtste maand volgens de Europese kalender overeenkwam met de zesde maand van de Afghaanse kalender. Onmiddellijk hierna verklaarde zij dan weer dat de achtste maand toch correct was (stuk 11, gehoorverslag 13 juli 2017, p 15). Ook tijdens haar tweede gehoor slaagt de verzoekende partij er niet in om haar data uit elkaar te houden (stuk 6, gehoorverslag 24 augustus 2017, p 11-12). Het is op zijn minst bizar te noemen dat de verzoekende partij, tijdens zulke belangrijke gehoren, niet gewoon de juiste Afghaanse data kan gebruiken, zonder daarbij deze data met de data van de Westerse kalender te verwisselen. Het is dan ook niet duidelijk waarom de verzoekende partij blijft volhouden dat zij zowel de Afghaanse kalender als de Westerse kalender volledig kan gebruiken, terwijl zij deze constant door elkaar haalt. Deze onduidelijkheden helpen de geloofwaardigheid van haar relaas niet.

De advocaat van de verzoekende partij verwijt in het verzoekschrift dat er niet is nagegaan of de kliniek van de verzoekende partij daadwerkelijk gebombardeerd is geweest. Met deze kritiek wordt er echter voorbij gegaan aan de vaststelling dat er niet wordt betwist dat de kliniek van de verzoekende partij schade heeft geleden. Echter geeft de verzoekende partij zelf aan dat in de dagen voor de beweerde bomaanslag er gevechten waren in haar dorp tussen de taliban en de overheidstroepen. Bijgevolg kan geenszins uitgesloten worden dat de geleden beschadigingen nevenschade zijn van deze gevechten. Dergelijke motivering werd ook al in de bestreden beslissing voorzien: *"Omtrent deze foto's dient opgemerkt te worden dat u echter niet aannemelijk kan maken dat de locatie voorgesteld op de foto wel*

degelijk om uw kliniek gaat. Noch kunnen deze foto's aantonen dat de schade veroorzaakt werd vlak voor uw vertrek door een explosief dat daar doelbewust door de Taliban was geplaatst."

Voor zover de advocaat van de verzoekende partij stelt dat er niet verwezen kan worden naar de vragenlijst en de verklaringen die de verzoekende partij heeft ingevuld en afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat er geen raadsman aanwezig was, wijst de Raad erop dat dergelijke aanwezigheid van een raadsman niet wordt voorzien in de Vreemdelingenwet. Bovendien kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij consistente en coherente verklaringen aflegt, zelfs zonder de aanwezigheid van een advocaat.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging door de taliban bijgevolg niet geloofwaardig.

Verder dient er vastgesteld te worden dat de verzoekende partij een volwassen jonge man is, die een eigen kliniek opgericht heeft en er tewerkgesteld was. Zij geeft buiten haar huidige vluchtrelaas, dat niet geloofwaardig is, niet aan dat zij op enige andere manier problemen heeft met de taliban of dat zij door haar werk in de problemen komt. Tijdens haar gehoorverslag heeft de verzoekende partij verklaard dat er openlijk slechts zes personen talib waren in haar dorp, doch in werkelijkheid kon je niet weten wie al dan niet talib was. De verzoekende partij verklaart ook dat de dorpsoudsten naar de taliban luisterden. Voorts geeft de verzoekende partij ook aan dat wanneer de taliban naar haar dorp kwam, ze mensen uit hun huizen dwongen en eten en drinken opeisten (gehoorverslag 13 juli 2017, p. 5-6). Op het ogenblik dat de verzoekende partij aldaar woonde en haar kliniek opgericht had, blijkt uit haar verklaringen dat een zekere aanwezigheid van de taliban kan aangenomen worden. Alhoewel ze er aanwezig waren heeft de verzoekende partij er geen andere problemen dan degene die reeds hoger werden besproken en ongeloofwaardig geacht, aangehaald. De verzoekende partij heeft zonder overleg met de dorpsoudsten een kliniek geopend waar zowel vrouwen als mannen behandeld werden (gehoorverslag 13 juli 2017, p. 10). De patiënten van verzoekers kliniek kwamen ook uit naburige dorpen. Op geen enkel ogenblik tijdens het gehoor haalt de verzoekende partij aan dat ze hierdoor andere problemen met de taliban of anderen gehad heeft dan haar voorgehouden vluchtrelaas, dat als niet geloofwaardig beschouwd wordt. Uit het gehoor blijkt ook niet dat de dorpsbewoners vijandig waren ten aanzien van het werk van de verzoekende partij. In tegendeel ze lieten haar ook toe om dit werk uit te voeren. Daarenboven blijkt dat de kliniek op grond gebouwd werd dat de eigendom was van verzoekers vader en zijn broers, doch heeft niemand van hen problemen met de taliban gekend omwille van het oprichten van een kliniek.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.2.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.3.2.2. Beoordeling

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt: In het administratief dossier bevinden zich de volgende relevante rapporten:

- Cedoca COI Focus “Afghanistan. Security situation in Kabul City” van 6 juni 2017
- Cedoca, COI Focus, “Afghanistan – Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 9 juni 2017.

Middels de twee aanvullende nota's van 10 oktober 2018 en 16 december 2019 brengt de verwerende partij de volgende relevante rapporten bij:

- Cedoca COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul City" van 24 april 2018
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 (hierna: het EASO-rapport december 2017)
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018 (hierna: het EASO-rapport update mei 2018)
- EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018. (hierna: EASO guidelines van juni 2018)
- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (hierna: de UNHCR Eligibility Guidelines van augustus 2018)
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van juni 2019 (hierna: het EASO-rapport juni 2019)
- EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2019. (hierna: EASO guidelines van juni 2019)
- Cedoca COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul City" van 15 mei 2019.

Uit de UNHCR guidelines augustus 2018, de EASO Guidance note van juni 2019 en de andere hierboven weergegeven EASO landenrapporten blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij afkomstig is uit het district Tagab in de provincie Kapisa. Bijgevolg dient de situatie in dit district onderzocht te worden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat in de gegeven omstandigheden een onderzoek naar een intern vluchtalternatief zich opdringt. *In casu* stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel, gelegen in de gelijknamige provincie of in de stad Jalalabad, gelegen in de provincie Nangarhar te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie van het dorp Karamkhel gelegen in het district Tagab in de provincie Kapisa, waaruit verzoeker voorhoudt afkomstig te zijn. Ook in de aanvullende nota van 17 december 2019 maakt de verwerende partij nog steeds op impliciete wijze een negatieve beoordeling van de veiligheidssituatie van verzoekers regio van herkomst, daar de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij zowel in de stad Kaboel als in de agglomeratie Jalalabad over een intern vestigingsalternatief beschikt.

Dit intern vluchtalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Wat betreft de voorwaarde van veiligheid, overwegen EASO (p. 127) en UNHCR (p. 106-107) dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de verzoeker in het voorgestelde hervestigingsgebied geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade. De Raad treedt voormelde benadering bij.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing van 24 oktober 2017 gewag wordt gemaakt van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief in de hoofdstad Kaboel.

In de laatste aanvullende nota van 16 december 2019 wordt met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Kaboel het volgende gesteld:

"Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politieke diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

[...]

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd.

In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder

aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten.

Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de

conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet”.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota van 17 december 2019 kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partij brengt ook geen landeninformatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Deze beoordeling van verwerende partij in haar aanvullende nota ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance nota, waaruit blijkt dat EASO de provincie Kaboel indeelt bij *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Kabul and in Kabul City, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”* EASO neemt aan dat in Kaboel stad willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet een hoog niveau bereikt zodat meer individuele elementen zijn vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Met andere woorden, de provincie Kaboel is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoekende partij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in de stad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de stad Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c*, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de *“persoonlijke omstandigheden”*, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a)* en *b)* van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij *“het bewijs kan leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg

van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kaboel, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kabul dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de hoofdstad Kaboel op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Bijgevolg laat de veiligheidssituatie in de zin van artikel 48/3, §2, c) van de Vreemdelingenwet toe dat de verzoekende partij zich in de stad Kaboel vestigt.

Wat de veiligheidsvoorwaarde voorts betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, een vrees voor vervolging in de stad Kaboel niet aannemelijk maakt en dat bijgevolg evenmin blijkt dat de verzoekende partij om deze redenen een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, in de stad Kaboel zou lopen. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de stad Kaboel. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Vervolgens dient de redelijkheid van het vestigingsalternatief in Kaboel onderzocht te worden. Noch artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet noch artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, reiken criteria aan om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen. Evenmin kunnen zulke criteria worden teruggevonden in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Hoewel de richtlijnen van UNHCR (“Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018) en EASO (“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2019) inzake een intern vluchtalternatief niet bindend zijn, is het nuttig om bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota’s zelf verwijst, in overweging te nemen. De Raad treedt deze benadering bij, waarbij een aantal beginselen worden geput uit relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die relevant zijn voor de redelijkheidstoets voorzien in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, met name:

- de redelijkheidstoets moet rekening houden met het vermogen van de verzoeker om te voorzien in zijn basisnoden, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, zijn kwetsbaarheid voor een slechte behandeling en het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn;
- een intern hervestigingsalternatief houdt steeds een zekere graad van hardheid in; bijgevolg zijn moeilijkheden in het vinden van geschikt werk en huisvesting niet doorslaggevend indien de algemene leefomstandigheden voor de verzoeker in het intern vestigingsalternatief niet onredelijk zijn noch op enige wijze gelijkstaan met een behandeling verboden door artikel 3 van het EVRM (zie EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019, p. 34 en 125-135).

Uit het EASO-rapport “*Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis*” van juni 2019 (p.130), blijkt dat Kaboel over een internationale luchthaven beschikt die deel uitmaakt van het stedelijk gebied. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kaboel. Voorts staat de hoofdstad Kaboel en de luchthaven onder controle van de regering.

Wat betreft de toestand op het vlak van voedselzekerheid, beschikbaarheid van een basisinfrastructuur en de mogelijkheid om te voorzien in een levensonderhoud, blijken uit de EASO Country Guidance van juni 2019 volgende vaststellingen over de algemene situatie in Kaboel (p.132-135):

(i) over het algemeen zijn er geen voedseltekorten, maar in ten gevolge van de droogte werd de situatie in Kaboel in december 2018 als “stressed” gekwalificeerd en de toegang tot voedsel hangt vooral af van de bestaansmiddelen waarover de verzoeker beschikt;

(ii) huisvesting en onderdak zijn beschikbaar maar de toegang tot adequate huisvesting is voor de meerderheid van de Afghanen in de steden een uitdaging; in Kaboel woont 70% van de bevolking in informele settlements;

(iii) toegang tot drinkbaar water vormt vaak een uitdaging, in Kaboel heeft slechts 32% toegang tot kraantjeswater, verschillende bewoners van Kaboel moeten gebruik maken van de publieke kranen;

(iv) voorzieningen voor gezondheidszorg zijn aanwezig;

(v) onderwijsfaciliteiten zijn aanwezig maar tevens overbelast, waardoor IDP's en teruggekeerde kinderen moeilijk toegang krijgen tot onderwijs; daarnaast houdt een gebrek aan financiële middelen kinderen weg van de school;

(vi) gelet op de huidige economische en veiligheidssituatie is er een hoge graad van werkloosheid en ondertewerkstelling; de competitie op de arbeidsmarkt is toegenomen; armoede is wijdverspreid in de stad en neemt toe, waardoor steeds meer mensen hun toevlucht nemen tot illegale praktijken, kinderhuwelijken en -arbeid, bedelen en straatventen en de traditionele ondersteuningsmechanismen onder druk komen te staan. Kaboel telt vele mensen die in loondienst werken, maar minder zelfstandigen in vergelijking met het platteland; de lonen zijn in Kaboel in het algemeen hoger dan in andere delen van Afghanistan.

Volgens de EASO Guidance Note (p.137) is een intern vestigingsalternatief voor gezonde alleenstaande mannen in Kaboel in het algemeen redelijk wanneer zij geen bijkomende bijzondere kwetsbaarheden vertonen. Volgens EASO kunnen alleenstaande gezonde mannen voorzien in hun basisvoorziening, huisvesting en hygiëne. In de Guidance Note wordt geconcludeerd dat, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat alleenstaande mannen, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

UNHCR geeft in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2018, pagina 112-114 (hierna: *UNHCR Eligibility Guidelines* augustus 2018) aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, de humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kaboel deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief.

Uit wat voorafgaat blijkt dat zowel EASO als UNHCR de stad Kaboel niet uitsluiten als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Zij stellen wel uitdrukkelijk dat de persoonlijke omstandigheden in deze bepalend zijn.

Derhalve dienen de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij in rekening te worden genomen bij de beoordeling van de redelijkheid van haar hervestiging in de stad Kaboel. Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet preciseert niet wat persoonlijke omstandigheden zijn. In de parlementaire voorbereiding wordt aangegeven wat men dient te verstaan onder persoonlijke omstandigheden: “Ook persoonlijke omstandigheden van de verzoeker zoals leeftijd, geslacht, gezondheidstoestand, gezinssituatie en etnische, culturele en sociale banden, kunnen bij deze beoordeling een rol spelen.” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p.89). Dit loopt gelijk met rechtspraak van het EHRM waarbij onder meer elementen zoals godsdienst, leeftijd, gezondheidssituatie, geslacht, economische omstandigheden en het sociale netwerk werden aangehaald (EHRM 27 juni 2013, MYH en anderen t. Zweden, § 568-73).

De Raad is voorts van oordeel dat, niettegenstaande uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat een intern vluchtalternatief in de stad Kaboel niet evident is, in het geval van de verzoekende partij, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij zich in deze stad vestigt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij in Kaboel niet over een netwerk in de stad Kaboel beschikt. Dit doet geen afbreuk aan de redelijkheid van verzoekers intern vluchtalternatief in Kaboel omwille van onderstaande redenen.

De verzoekende partij is immers een zesentwintigjarige, alleenstaande man die beschikt over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan.

Zo verklaart zij dat zij Pashtou, een van de landstalen van Afghanistan, kan lezen en schrijven, en ging zij tot en met haar negentiende naar school (stuk 11, gehoorverslag 13 juli 2017, p 8). Verder blijkt de verzoekende partij een uitzonderlijke zelfredzaamheid aan de dag te kunnen leggen. Zo heeft zij op negentienjarige leeftijd, op haar eentje, een kliniek opgestart, die na ongeveer één jaar goed begon te werken. Zonder enige medische kennis heeft de verzoekende partij deze onderneming opgestart en heeft zij, via contacten, een dokter en laborant gevonden om voor haar te werken. Zij kon van de opbrengsten van deze kliniek zichzelf onderhouden, alsook het loon van de dokter en de laborant betalen (stuk 11, gehoorverslag 13 juli 2017, p 8 - 10). Hieruit blijkt dat de verzoekende partij reeds enkele jaren in Afghanistan gewerkt heeft en op jonge leeftijd een succesvolle onderneming heeft opgestart. Er kan niet worden ingezien waarom de verzoekende partij zichzelf niet zou kunnen onderhouden in Kaboel dankzij dergelijke professionele ervaring en ondernemingszin.

Bovendien blijkt uit haar verklaringen ook dat de familie van de verzoekende partij wel over enige substantiële financiële middelen kan beschikken. De verzoekende partij verklaart immers dat zij de kliniek heeft opgestart, mede door een lening van haar oom voor 50.000 Afghani. De verzoekende partij heeft verder gesteld dat zij deze lening ondertussen volledig heeft terugbetaald (stuk 11, gehoorverslag 13 juli 2017, p 8; stuk 6, gehoorverslag 24 augustus 2017, p 12). Daarnaast heeft haar familie ook een beetje grond (stuk 11, gehoorverslag 13 juli 2017, p 6 en 8), alsook een boomgaard die elk jaar 40.000 tot 50.000 Afghani opbrengt (stuk 6, gehoorverslag 24 augustus 2017, p 3). De verzoekende partij stelt dat haar oom heeft gewerkt en dat hij financieel stabiel is. Bovendien stelt zij dat zij een zeer goede band heeft met haar oom en dat zij nog steeds contact heeft met hem (stuk 6, gehoorverslag 24 augustus 2017, p 12). Gelet op de financiële situatie van haar familie en de vaststelling dat de verzoekende partij reeds eerder door hen geholpen werd, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de verzoekende partij over de nodige financiële middelen kan beschikken om zich te hervestigen in Kaboel. Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting dat de boomgaard eigendom is van vijf personen, doet hieraan geen afbreuk nu de verzoekende partij een goede verstandhouding heeft met haar gezin en familie. Op basis van haar eerdere werkervaring, haar leeftijd en haar grote ondernemingszin, kan verder redelijkerwijze aangenomen worden dat de verzoekende partij, na zich initieel te hebben gevestigd, voor zichzelf kan instaan in Kaboel.

De verzoekende partij laat verder geen tegenindicaties gelden. Zo heeft zij bijvoorbeeld nooit aangegeven dat zij enige gezondheidsproblemen kent. De verzoekende partij brengt verder geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan die de voorgaande vaststellingen weerleggen of ontkrachten. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat Kaboel vooral Dari-sprekers heeft. Uit de EASO Guidance Note juni 2019 blijkt dat Kaboel een 'melting pot' is van verschillende etniciteit en taalgroepen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij als Pashtou-spreker minder mogelijkheden zou hebben in Kaboel.

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat zij moest stoppen met haar school om haar familie te onderhouden en dat al het spaargeld van de familie naar de mensensmokkelaar is gegaan, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij deze beweringen niet staft. Bovendien heeft de verzoekende partij verklaart dat zij op negentienjarige leeftijd de kliniek heeft opgestart met hulp van haar familie en dat deze kliniek pas na één jaar goed begon te draaien. Indien het voor haar familie absoluut noodzakelijk was dat de verzoekende partij hen onderhield, dan is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat zij eerst de tijd (en geld) investeren om een kliniek van niets op te bouwen en dan nog eens een jaar moeten wachten vooraleer deze kliniek winst begon te maken. Hieruit blijkt dat de familie van de verzoekende partij over voldoende financiële middelen beschikt om enige tijd, zonder directe inkomsten van de verzoekende partij, te kunnen overbruggen. Aldus blijkt niet dat de familie van de verzoekende partij enkel op de inkomsten van de verzoekende partij konden rekenen.

De Raad besluit dat van de verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich in de stad Kaboel vestigt. Bijgevolg dient er niet onderzocht te worden of de verzoekende partij zich in de stad Jalalabad kan vestigen.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de stad Kaboel een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de verwerende partij in deze is beperkt tot het onderzoek

naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratieve dossier blijkt dat de verzoekende partij tweemaal op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit beginsel geschonden acht.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS